

KŘIK STRAŠIDEL

(Úryvek)

Marně se chytáme letících pavučin
a ostnatého drátu.

Marně se opíráme patou o hroudu,
abychom nebyli vlečeni tak prudce
do tmy, která je černější
než nejčernější noc
a nemá už korunu hvězd.

A denně potkáváme někoho,
kdo se nás bezděčně optá,
aniž by otevřel ústa:
Kdy? Jak? A co je potom?

Ještě chvíli tancovat a tančit
a dýchat voňavý vzduch,
třeba i s oprátkou na krku!

*Morový sloup, 1977***DEŠTNÍK Z PICCADILLY**

Kdo s láskou neví kudy kam,
ať se zamiluje
třeba do anglické královny.

Proč ne!

Její tvář je na každé ze známek
starobylého království.

Jestliže ji však požádá
o schůzku v Hyde Parku,
může vzít na to jed,
že bude čekat marně.

Bude-li však jen trochu rozumný,
moudře si řekne:

No ovšem, vždyť vím,
v Hyde Parku dneska prší.

ВИКЪТ НА СТРАШИЛИЩАТА

(Откъс)

Напразно се хващаме за летящите паяжини
и бодливата тел.

Напразно опираме пети в земята,
за да не бъдем въвлечени тъй бързо
в оня мрак, който е по-черен
и от най-черната нощ,
в която липсва короната на звездите.

Всеки ден срещаме някого,
който неволно ни пита,
без дори да отвори уста:
Как? Кога? И какво после?

Още малко да потанцуваме
и да подишаме ароматния въздух,
та дори и с примка на шията.

Обелискът на чумата, 1977
Превод: **ВЪТЪО РАКОВСКИ**

ЧАДЪР ОТ ПИКАДИЛИ

Който толкова умира за любов,
нека се влюби,
ако ще и в английската кралица.
Нищо странно!
Нейният образ е на всяка марка
от старото кралство.
Ако обаче поиска от нея
среща във Хайд Парк,
трябва да знае, че дори да се пукне от яд,
той ще чака напразно.

Ако обаче е що-годе разумен,
мъдро ще отсече:
Ами, разбира се, нали знам,
че днеска в Хайд Парк вали.

Když se vracel z Anglie,
koupil mi syn na londýnské Piccadilly
vycházkový deštník.
Když je zapotřebí,
mám nad svou hlavou
vlastní malé nebe,
které je sice černé,
ale i v jeho napjatých drátech
může proudit milost boží
jako elektřina.

Rozvírám deštník, i když neprší,
jako baldachýn
nad knížkou Shakespearových Sonetů,
kterou nosím v kapse.

Jsou však i chvíle, kdy mě vyděsí
i rozzářená kytice vesmíru.
V předstihu své krásy
hrozí nám však svou nekonečností
a ta je příliš podobná
spánku po smrti.

Vyhrožuje prázdnotou a mrazem, a ne rojem
svých tisícových hvězd,
které nás v noci šálí
svým svitem.

Ta, které dali jméno Venuše,
je přímo strašlivá.
Ještě se tam vaří skály
a jako gigantické mořské vlny
vzdouvají se tam horstva
a prší hořící síra.

Ptáme se stále, kde je peklo.
Je tam!

Като се върна от Англия,
мойт син ми донесе от лондонския Пикадили
автоматичен чадър за разходка.
Стане ли нужда,
имам над своята глава
собствено малко небе,
което е всъщност черно,
но по опънатите му жици
може като електрически ток
да протича и божията милост.

Аз отварям чадъра дори без дъжд –
балдахин
над Шекспировите сонети,
които си нося винаги в джоба.

Има мигове, когато ще ме ужаси
запламтялата китка на космоса.
В надпреварата на своите красоти
той ни плаши с безкрайността си,
тази, която така напомня съня
подир смъртта.

Плаши с пустотата си и със студа
на хилядите си звезди,
които ни мамят нощем
със своята светлина.

Тази, която е назована Венера,
е просто зловеща.
Врат там още скалите –
като гигантски морски вълни
се издуват планински масиви
и вали пламнала сяра.

Вечно питаме къде е адът.
Там е!

Co zmůže však křehký deštník
proti vesmíru!
Ostatně ani jej nenosím.
Mám plné ruce práce,
abych mohl jít,
přimknut úzce ke své zemi
jako noční můra ve dne
k drsné kůře stromu.

Celý život hledal jsem ráj,
který tu kdysi býval,
a jeho stopy jsem našel
jen na ústech ženy
a na oblosti její pleti,
která je vlháká láskou.

Celý život jsem toužil
po svobodě.
Konečně jsem objevil dvěře,
jimiž je možno k ní vejít.
Je to smrt!

Dnes, kdy jsem už stár,
přejde občas mezi mými řasami
líbezná ženská tvář
a její úsměv rozčeří mou krev.

Plaše se za ní ohlédnou
a vzpomenu na anglickou královnu,
jejíž tvář je na každé ze známek
starobylého království.
God save the Queen!

Ach ano, já dobře vím,
v Hyde Parku dneska prší!

Deštník z Piccadilly, 1979

Какво е обаче чадърът крехък
срещу всемира!
На всичко отгоре не го и нося.
Имам толкова много работа,
за да се впия плътно в своята земя,
както нощната пеперуда денем
в грубата кора на дърво.

Цял живот търсих рая,
който някога е бил на земята,
а следите от него намерих
само по устните на жените
и по заоблената им плът,
поовлажнена от любовта.

Цял живот съм копнял
по свободата.
Най-после отворих вратата,
през която ще вляза при нея.
Тази врата е смъртта!

Днес, когато съм вече стар,
през моите ресници минава понякога
прелестно женско лице
и усмивката ѝ плисва кръвта ми.

Плахо погледна след нея
и си спомня оная кралица на Англия,
чийто образ е върху всяка марка
на старото кралство.
God save the Queen!

Ах, да, зная добре,
в Хайд Парк днеска вали!

Чадър от Пикадили, 1979
Превод: **Вътьо Раковски**

KRZYKI WIDM

(Fragment)

Daremnie się czepiamy fruujących pajęczyn
i kolczastego drutu.

Daremnie zapieramy się piętami w ziemię,
aby zbyt prędko nas nie zawleczono
do tej ciemności, która jest czarniejsza
od najczarniejszej nocy
i która nie ma już korony z gwiazd.

I codziennie spotykamy kogoś,
kto mimowolnie rzuci nam pytanie,
nie otwierając ust:
Kiedy? Jak? I co potem?

Jeszcze przez chwilę tańcować i tańczyć
i pachnące wdychać powietrze,
choćby nawet ze stryczkiem na szyi!

Kolumna morowa, 1977
Przekład: **Adam Włodek**

PARASOL Z PICCADILLY

Kogo miłość zapędza w kozi róg,
ten niech się zakocha
choćby w królowej angielskiej.
Czemu nie?!

Jej twarz jej na wszystkich znaczkach.
prastarego królestwa.
Ale jeśli ją poprosi
o randkę w Hyde Parku,
można zaręczyć głową,
że przyjdzie mu czekać na próżno.

Jeżeli jednak ma trochę rozumu,
powie sobie mądrze:
No tak, przecież wiem,
w Hyde Parku dzisiaj pada.

KRIK STRAŠILA

(Odlomak)

Uzalud hvatamo paučinu u letu
i bodljikavu žicu.
Uzalud se oslanjamo petom o grudu
da nas ne uvuku tako naglo
u tamu, mračniju
od najcrnje noći
bez krune zvezda.

Svakog dana srećemo nekog
ko nas nemoćno pita
ne otvarajući usta:
Kada? Kako? I šta posle?

Još časak igre i plesa
udahnuti mirisni vazduh
makar i sa omčom oko grla!

Stub kuge, 1977
Preveo Aleksandar Ilić

KIŠOBRAN SA PIKADILIJA

Ko ne zna šta bi s ljubavlju
nek zaľubi se,
na primer, u englesku kraljicu.
Što da ne!
Њен лик је на свим поштанским маркама
древне краљевине.
Но ако јој закаже састанак
у Хајд Парку,
нека се слободно клади
да ће узалуд чекати.

Али ако иоле мозга има
мудро ће рећи:
па наравно, знам,
у Хајд Парку данас пада киша.

Wyjeżdżając z Anglii,
syn kupił mi na londyńskim Piccadilly
elegancki parasol.

Jak potrzebuję
mam nad głową
własne małe niebo,
jest ono co prawda czarne,
ale i w jego naprężonych drutach
może płynąć łaska boska
jak elektryczność.

Otwieram parasol, chociaż nie pada –
jako baldachim
nad tomikiem *Sonetów* Szekspira,
który noszę w kieszeni.

Są jednak także chwile,
kiedy napelnia mnie drżeniem
nawet promienny bukiet wszechświata.
Zanim zachwyci swym pięknem,
przeraża nas nieskończonością,
a ta zbyt jest podobna
do snu po śmierci.
Trwoży też pustką i zimnem
tysięcy gwiazd,
które zwodzą nas w nocy
swym blaskiem.

Ta, którą nazwano Wenus,
jest wręcz straszliwa.
Kipią tam jeszcze skały,
jak potężne fale oceanu
wzdymają się górskie łańcuchy
i pada deszcz wrzącej siarki.

Pytamy ciągle, gdzie jest piekło.
Jest tam!

На повратку из Енглеске
купио ми син на лондонском Пикадилију
кишобран за шетњу.

Затреба ли,
имам над главом
сопствено мало небо,
додуше црно,
али кроз његове затегнуте жице
може да струји милост Божја
као електрична енергија.

Отварам кишобран и кад нема кише,
као балдахин
над књигом Шекспирових сонета,
коју носим у цепу.

Има тренутака када ме престрави
усијана расцветалост свемира.
Уза све лепоте
прети нам својим бескрајем,
а тај и сувише личи
на сан после смрти.
Прети празнином и мразом
хиљада својих звезда
које нас ноћу
варају одсјајима.

Она названа Венера
напросто је страшна.
Тамо још кључају стене
и циновским морским таласима налик
надимају се тамо планине
и пуши сумпор у пламену.

Питамо се стално где је пакао.
Тамо је!

Cóż jednak może kruchy parasol
wobec wszechświata?!
Nawet go zresztą nie noszę.
Mam pełne ręce roboty,
tak wiele trudu trzeba, tylko żeby iść,
ciasno przywrzeć do swojej ziemi
jak nocny motyl za dnia
do chropawej kory drzewa.

Przez całe życie szukałem raj,u,
który tu niegdys był,
i znajdowałem ślady
jedynie na ustach kobiety
zaokrągleniu skóry
wilgotnej od miłości.
Przez całe życie marzyłem
o swobodzie.
Nareszcie znalazłem drzwi,
które do niej prowadzą.
To śmierć!

Dzisiaj, kiedy jestem już stary,
przemyka czasem między moimi rzęsami
prześliczna twarz kobiety
i jej uśmiech burzy mi krew.

Nieśmiało się za nią oglądam
i przypominam sobie królową angielską,
której twarz jest na wszystkich znaczkach
prastarego królestwa.
God save the Queen!

Aha, przecież dobrze wiem,
w Hyde Parku dzisiaj pada!

Parasol z Piccadilly, 1979
Przełład: **Leszek Engelking**

А шта може крхки кишобран
наспрам свемира!
Уосталом, не носим га.
Руке су ми заузете
да бих могао крочити,
тесно приљубљен уз тле,
као ноћни лептир дању
уз храпаву кору дрвета.

Целога живота тражио сам рај
што ту беше некада,
а нашао сам му трагове
само на уснама жене
и на облини њене пути
кад овлажи је љубав.
Целога сам живота чезнуо
за слободом.
Најзад сам открио врата
кроз која се може до ње.
То је смрт!

Данас, када сам већ стар,
с времена на време јави ми се
мило женско лице,
с осмехом који ми усија крв.

Плашљиво се за њим осврнем
и сетим се енглеске краљице,
њен лик је на свим поштанским маркама
древне краљевине.
God save the Queen!

О, па да, добро знам,
у Хајд Парку данас пада киша!

Кишобран са Пикадилија, 1979
Превели Јара Рибникар, Иван В. Лалић